

Sygn. akt VIII K 617/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Stępak

Protokolant: Magda Celej

przy udziale Prokuratora: Inga Ognik - Grącka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2018 r.

sprawy

J. Ł., syna W. i D. z d. K., urodzonego w dn. 1 lipca 1972 roku w H.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 22 lipca 2018 r. w W. przy ul. (...) z pomieszczenia biurowego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu m-ki(...)o numerze (...), (...) o wartości 720 złotych na szkodę A. O.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk,

2. w dniu 22 lipca 2018 r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania poprzez otwarcie kluczem zamkniętej szuflady, a następnie kradzieży pieniędzy w kwocie 400 euro, czym spowodował straty o wartości 1.731 zł na szkodę A. O.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

orzeka:

oskarżonego **J. Ł.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt 1 wyczerpującego ustawowe znamiona występku z art. 278 § 1 kk i za to na tej samej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

oskarżonego **J. Ł.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt 2 z tym że ustala, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikując tak opisany czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk skazuje go za to na tej samej podstawie, a na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **J. Ł.** kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 22 lipca 2018 roku godz. 18:00 do dnia 17 grudnia 2018 roku, zaokrąglając w górę do pełnego dnia przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada 1 (jednemu) dniowi pozbawienia wolności,

na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego J. Ł. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonego A. O. kwoty 1 731 (jednego tysiąca siedmiuset trzydziestu jeden) złotych,

na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa,

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. B. kwotę 600 (sześciuset) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego **J. Ł.** wykonywaną z urzędu.

UZASADNIENIE

W oparciu o treść art. 424 § 3 kpk, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia w stosunku do obu oskarżonego jedynie co do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

J. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 22 lipca 2018 r. w W. przy ul. (...) z pomieszczenia biurowego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu marki (...) o numerze (...), (...) o wartości 720 złotych na szkodę A. O. – tj. o czyn z art. 278 § 1 kk - oraz o to, że w dniu 22 lipca 2018 r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania poprzez otwarcie kluczem zamkniętej szuflady, a następnie kradzieży pieniędzy w kwocie 400 euro, czym spowodował straty o wartości 1 731 zł na szkodę A. O. – tj. o czyn z art. 279 § 1 kk.

Oskarżony J. Ł. przesłuchany na rozprawie głównej w dniu 17 grudnia 2018 r. faktycznie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów wskazując, iż zrobił to, gdyż nie miał gdzie mieszkać i jest bardzo chory. Nie miał nic więcej do wyjaśnienia. Po odczytaniu wcześniejszych wypowiedzi złożonych w toku postępowania przygotowawczego podał, iż nie przyznał się wówczas do czynów gdyż było to wyrazem linii obrony.

Oskarżony złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 k.p.k. proponując – po wcześniejszym uprzedzeniu, iż czyn z pkt II aktu oskarżenia może być zakwalifikowany z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk - wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za każdy z czynów oraz kary łącznej 11 miesięcy pozbawienia wolności a także naprawienie wyrządzonej szkody w całości. Prokurator nie sprzeciwił się wnioskowi w powyższym kształcie, podobnie jak pokrzywdzony, który wprawdzie nie był obecny na rozprawie, lecz został prawidłowo powiadomiony o jej terminie oraz pouczone o możliwości zgłoszenia takiego wniosku. Wobec powyższego z uwagi na treść art. 387 § 1a kpk Sąd pouczył oskarżonych o treści art. 447 § 5 kpk.

Zgodnie z treścią 387 § 1 kpk do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony, któremu zarzucono przestępstwo zagrożone karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności, może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Wniosek może również dotyczyć wydania określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu. Sąd może uwzględnić wniosek, jeśli okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, zaś cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości oraz nie sprzeciwia się temu prokurator i pokrzywdzony należycie zawiadomiony o terminie rozprawy i pouczeni o możliwości złożenia przez oskarżonego takiego wniosku.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, iż przestępstwa z art. 278 § 1 kk dopuszcza się ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przedmiotem ochrony przepisu art. 278 § 1 k.k. jest własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej, co rozumieć należy jako wyodrębniony i mogący samodzielnie występować w obrocie przedmiot materialny, który przedstawia wartość majątkową. Zachowanie się sprawcy przestępstwa kradzieży polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Do wypełnienia znamion przestępstwa kradzieży konieczne jest zaistnienie okoliczności, że wyjęcie rzeczy spod władztwa następuje wbrew woli osoby nią władającej, a także bez żadnej ku temu podstawy. Przy przestępstwie kradzieży działanie sprawcy należy uznać za ukończone z chwilą, gdy sprawca „zawładnął rzeczą, objął ją w swoje posiadanie, bez względu na to, czy zdołał następnie zamiar rozporządzania tą rzeczą jako swoją urzeczywistnić

czy też nie” (wyrok SN z 21 stycznia 1985 r., II KR 311/84, OSNPG 1985, nr 8, poz. 110). Przepięstwo z art. 278 § 1 k.k. naleŹy do kategorii przestęptw kierunkowych, co oznacza, Źe zachowanie sprawcy ukierunkowane jest na ściśle określony cel, jakim jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Do wypełnienia znamion przestęptwa z art. 278 § 1 k.k. „nie wystarcza zatem, aby sprawca godził się na możliwość przywłaszczenia. Niezbędne jest tu wykazanie, Źe sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, tzn. zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz” (wyrok SN z 5 maja 1999 r., V KKN 406/97, Prok. i Pr. 2000, nr 4, poz. 6). Zabór rzeczy musi następować w celu przywłaszczenia, tzn. włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku połączonego z trwałym pozbawieniem władztwa nad rzeczą jej dotychczasowego właściciela (wyrok SN z 17 lutego 1989 r., V KRN 280/88, OSNPG 1989, nr 8, poz. 94).

W świetle zebranego materiału dowodowego nie ma wątpliwości, iż zachowanie oskarŹonego od strony przedmiotowej polegało na tym, iż w dniu 22 lipca 2018 r. przebywając w pomieszczeniu biurowym firmy (...) sp. z o.o. znajdującym się w budynku przy ul. (...) w W. spostrzegłszy leŹący telefon marki (...) o numerze (...), (...) naleŹący do A. O. zabrał go w celu przywłaszczenia. Następnie oskarŹony wyszedł z budynku. W ten sposób J. Ł. wszedł w spokojne posiadanie tego telefonu. Swoim działaniem spowodował straty w wysokości 720 złotych na szkodę A. O.. Od strony podmiotowej oskarŹony działał w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim kierunkowym - chciał przywłaszczyć telefon naleŹący do A. O.. Swoją świadomością obejmował wszystkie znamiona składające się na przestęptwo kradzieŹy.

Jeśli chodzi o czyn przypisany w pkt II wyroku wskazać trzeba, iż zachowanie sprawcy przestęptwa określonego w art. 279 § 1 kk polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym zabór musi zostać dokonany z włamaniem. „Włamanie” oznacza zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym wskazuje się, iż nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej oraz eksponuje cel, dla jakiego ustanowiona została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera. Z prawnego punktu widzenia „o istocie włamania decyduje nie forma jego realizacji, lecz fakt, Źe sprawca otwiera zamknięcie bez Źadnych do tego uprawnień, czy uprawnień, a więc wbrew woli osoby dysponującej. Obojętny jest natomiast techniczny sposób otwarcia, uŹycie jakiegokolwiek narzędzia i jego rodzaj, a także nakład potrzebnej siły fizycznej (por. uchwała SN z 18.02.1972r., VI KZP 74/71, OSNKW 1972, Nr 5, poz. 78). Podkreślić naleŹy, iż zabezpieczeniem jest tylko taka przeszkoda materialna, utrudniająca dostęp do rzeczy, która ma charakter specjalny, nie stanowi więc tzw. zwykłego zamknięcia. Zabezpieczenie oznacza, iż normalny dostęp do zabezpieczonej rzeczy jest niemożliwy. („Kodeks karny – część szczególna”, K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 2000, s. 749).

W świetle zebranego materiału dowodowego nie ma wątpliwości, iż zachowanie oskarŹonego od strony przedmiotowej polegało na tym, iż w dniu 22 lipca 2018 r. przebywając w pomieszczeniu biurowym firmy (...) sp. z o.o. znajdującym się w budynku przy ul. (...) w W. otworzył kluczem zamkniętą szufladę, a następnie dokonał kradzieŹy znajdujących się w niej pieniędzy w kwocie 400 euro, co odpowiadało kwocie 1731 złotych, na szkodę A. O.. Następnie J. Ł. opuścił budynek. W ten sposób wszedł on w spokojne posiadanie zabranych w celu przywłaszczenia pieniędzy. Od strony podmiotowej oskarŹony działał w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim kierunkowym i swoją świadomością obejmował wszystkie znamiona składające się na przestęptwo kradzieŹy z włamaniem. Czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi.

Przechodząc do dalszych rozwaŹań wskazać naleŹy, iż zarzucane J. Ł. przestęptwa zagrożone są karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarŹonemu karę Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k. i bacył, aby wymierzona kara nie przekraczała stopnia winy. Uwzględniono stopień społecznej szkodliwości kaŹdego z czynów przypisanych oskarŹonemu oraz wzięto pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Stopień winy oskarŹonego odnośnie obu czynów Sąd uznał za znaczny. Z uwagi na osiągnięcie wymaganego przez prawo karne wieku i umiejętności przyswajania sobie reguł moralnych, którymi kieruje się społeczeństwo, oskarŹony był zdolny do zawinienia. Jego zachowanie w chwili dokonywania przestęptw wskazywało, Źe ma za nic obowiązujące

reguły prawne. Nie zaistniała również żadna z okoliczności wyłączających winę lub bezprawność popełnionych przez niego czynów.

Stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów Sąd uznał za wysoki. Na taką ocenę wpłynęły postać zamiaru, rodzaj naruszonego dobra i motywacja sprawcy. Przepięczne działania oskarżonego zostały skierowane przeciwko dobru chronionemu prawem jakim jest mienie rozumiane jako własność i inne prawa majątkowe. Podkreślić trzeba, iż zachowanie oskarżonego motywowane było chęcią zdobycia środków finansowych na realizację bieżących potrzeb życiowych.

Z pola widzenia Sądu nie umknął nadto fakt, że oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwo z art. 286 § 1 kk.

Za okoliczność łagodzącą należało uznać faktyczne przyznanie się przez oskarżonego na rozprawie do zarzucanych czynów.

Mając na uwadze, iż okoliczności czynów popełnionych przez J. Ł. nie budzą wątpliwości i oceniając, iż cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzania rozprawy w całości, gdyż sprawca przestępstw zostanie pociągnięty do odpowiedzialności karnej, rozstrzygnięcie sprawy nastąpi w rozsądnym terminie, zaś wymierzona oskarżonemu zgodnie z wnioskiem kara nie przekroczy stopnia winy i uwzględni stopień społecznej szkodliwości czynów, a nadto spełni w stosunku do oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także wobec braku sprzeciwu oskarżyciela publicznego i pokrzywdzonego, który został pouczony w tym przedmiocie, Sąd na podstawie art. 387 § 2 kpk uwzględnił wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i w związku z tym wymierzył mu za każdy z czynów karę po 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jako karę łączną za obydwa czyny Sąd – zgodnie z wnioskiem oskarżonego - wymierzył J. Ł. karę pozbawienia wolności w wymiarze 11 miesięcy - należy wskazać, iż w niniejszej sprawie zastosowanie zasady asperacji w odniesieniu do łączonych kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego uzasadnione było z jednej strony bliskością czasową ich popełnienia – miały one miejsce tego samego dnia – a także tożsamością osoby pokrzywdzonego, zaś z drugiej strony – odmiennym sposobem działania oskarżonego oraz celami zapobiegawczymi i wychowawczymi wobec oskarżonego a także potrzebą w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponadto w związku ze złożonym przez J. Ł. wnioskiem na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł tytułem naprawienia wyrządzonej szkody zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. O. kwoty 1731 złotych.

Realizując dyrektywy ustawowe na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia Sąd zaliczył oskarżonemu J. Ł. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 22 lipca 2018 r. do dnia 17 grudnia 2018 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Nadto Sąd zasądził na rzecz obrońcy adw. P. B. kwotę 600 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej wykonywanej dla oskarżonego z urzędu, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach

Prócz tego Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. Sąd miał na względzie sytuację materialną oskarżonego oraz orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności oraz środka kompensacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.